

— А защо си ходилъ въ къщата на Хаджи Генча? Разскажи ни, и ние ще да та пуснеме, казалъ кадиятъ.

— Защо е ходилъ? Разбира се, че да си поиграе съ неговата дъщеря, казалъ дѣдо Либенъ и изкикотилъ са. — Когато бѣхъ азъ младъ и зеленъ, то правехъ и по-чудни нѣща — Павлинъ са е измѣтналъ на мене.

— Истина ли казва баща ти? попиталъ кадиятъ.

— Тя е моя годеница, отговорилъ Павлинъ.

— Да ма простишъ, да ма простишъ, извикалъ Хаджи Генчо. — Ако тя и да е твоя годеница, но азъ по-скоро ща да я закопая жива, въ манастирътъ ща да я испровода; а никога нѣма да я дамъ тебе; ти нѣма да я видишъ, като ушите си! . . . Азъ на хайдутинъ не давамъ дъщеря си, казалъ горѣщо Хаджи Генчо и закашлялъ са.